

В. П. Пилипенко

orcid.org/0000-0002-9560-2754

заслужений юрист України, доктор юридичних наук,

доцент кафедри міжнародних відносин

Львівського університету бізнесу і права

УКРАЇНА–США: ПОТОЧНИЙ ФОРМАТ БЕЗПЕКОВИХ ДОМОВЛЕНОСТЕЙ

Після розпаду СРСР та проголошення незалежності Україна успадкувала третій за величиною ядерний арсенал у світі. Постало питання щодо надання Україні безпекових запевнень в обмін на її відмову від ядерної зброї. 14 січня 1994 року було підписано тристоронню заяву Україна–США–росія, за якою Україна погодилася вивезти ядерні боєзаряди до РФ, а США та росія в свою чергу підтвердили намір поважати безпеку України (Pifer, 2011).

Кульмінацією цих домовленостей стало підписання Будапештського меморандуму 5 грудня 1994 року. Відповідно до нього США, Велика Британія та РФ зобов'язалися «поважати незалежність, суверенітет та наявні кордони України» і «утримуватися від погроз силою чи її застосування проти України» (Pifer, 2014).

Важливо підкреслити, що відповідні зобов'язання мали форму саме політичних «запевнень» (assurances), а не юридично обов'язкових «гарантій» безпеки. Оскільки саме гарантії безпеки могли б забезпечити пряме військове втручання США у разі агресії, чого на той час надано не було (Pifer, 2014).

Будапештський меморандум став першим ключовим документом, що визначив формат безпекових відносин Україна–США після холодної війни, хоча його природа була більше політичною, ніж правовою. І саме це в подальшому чітко продемонструвало всю обмеженість політичних декларацій без супроводження їх чіткими інструментами реалізації та міжнародного примусу.

З 1991 до початку 2000-х років обсяг допомоги США Україні перевищив \$3 млрд і був спрямований на політично-економічні реформи та гуманітарні потреби, включно зі зміцненням інститутів безпеки (Dickinson, 2021).

Після «Помаранчевої революції» 2004 року співпраця у сфері безпеки активізувалася: США підтримували євроатлантичні прагнення України, хоча питання про надання Україні формальних гарантій безпеки чи вступу до НАТО залишалося відкритим.

Важливою віхою двосторонніх відносин стала Хартія про стратегічне партнерство між Україною та США, яка була підписана 19 грудня 2008 року. Цей документ закріпив основи співробітництва у галузях оборони, безпеки, економіки та демократії. Хартія 2008 року декларувала підтримку суверенітету та територіальної цілісності України, окреслювала напрямки військового співробітництва та наголошувала на перспективі членства України в євроатлантичних структурах (Хартія про стратегічне партнерство між Україною та Сполученими Штатами Америки, 2008 р.).

Фактично, з 2008 року відносини України та США були підняті до рівня стратегічного партнерства. На реалізацію положень Хартії було створено двосторонню Комісію Україна–США, яка займалась практичними проектами співпраці, зокрема у сфері оборонних реформ та військових навчань. Хоча ця Хартія також носила політичний характер і не містила юридично зобов'язуючої «статті про взаємну оборону», вона заклала основу для подальшої тісної взаємодії оборонних відомств двох країн.

Після початку російської агресії проти України у 2014 році (окупація Криму, війна на Донбасі) безпекова взаємодія між Києвом і Вашингтоном відчутно посилилася. США негайно засудили дії Росії та надали Україні дипломатичну підтримку на міжнародній арені.

В період 2014–2019 років США виділили близько \$1,5 млрд військової допомоги Україні, зосередженої на постачанні нелетального обладнання (радары контрбатареино́ї боротьби,

засоби зв'язку, прилади нічного бачення тощо) та проведенні тренувань для українських військових (Wikipedia).

Згодом Україна отримала від США протитанкові ракетні комплекси «Джавелін», що стало важливим сигналом про готовність США посилювати обороноздатність української армії (Wikipedia).

Чергова активізація двосторонніх безпекових домовленостей відбулась у 2021 році. 1 вересня 2021 року, під час візиту Президента Володимира Зеленського до Вашингтона, сторони оприлюднили Спільну заяву щодо стратегічного партнерства, в якій підтвердили ключові принципи безпеки та домовилися оновити Хартію 2008 року. Вже 10 листопада 2021 року в Вашингтоні глави зовнішньополітичних відомств підписали нову Хартію Україна–США про стратегічне партнерство (US–Ukraine Strategic Defense Framework, 2021).

Цей документ замінив собою Хартію 2008 року та відобразив нові реалії безпеки. Зокрема, він підтвердив беззастережну підтримку США суверенітету і територіальної цілісності України на тлі російської агресії, засудив окупацію Криму, задекларував наміри поглиблювати оборонну співпрацю та підтримувати прагнення України до членства в НАТО (Bowen, 2024).

Також Хартія 2021 року посилялася на нову двосторонню «Стратегічну оборонну рамкову угоду» (Strategic Defense Framework) між Міністерствами оборони, яку було підписано того ж дня, 31 серпня 2021 року. У цій оборонній рамковій угоді сторони погодили пріоритетні напрями військового співробітництва до 2026 року: спільні навчання і тренування, посилення ВМС України і безпеки в Чорному морі, кібербезпеку, розвиток оборонно-промислової співпраці, обмін розвідданими тощо (US–Ukraine Strategic Defense Framework, 2021).

США прямо підтвердили прихильність принципу «відкритих дверей» НАТО щодо України та її права самостійно визначати зовнішньополітичний курс.

Таким чином, напередодні нового етапу російської агресії двосторонні безпекові домовленості були як ніколи міцними на політичному рівні – існувала оновлена всеосяжна Хартія та конкретний план оборонної співпраці. Однак жодних формальних договорів про взаємну оборону чи гарантії безпеки станом на початок 2022 року підписано не було. Україна залишалася де-юре поза будь-якими системами колективної оборони.

Повномасштабне вторгнення росії 24 лютого 2022 року стало переломним моментом, який перевінив на практиці ефективність попередніх домовленостей та стимулював стрімкий розвиток нових форматів безпекової співпраці Україна–США.

В перші ж дні агресії США зайняли чітку позицію підтримки України і координації міжнародної реакції. Вашингтон активував механізми екстреної військової допомоги: було схвалено передачу Україні значних обсягів озброєнь зі складів Пентагону за процедурою Presidential Drawdown Authority (PDA), а також збільшено фінансування Ініціативи сприяння безпеці України (USAI). У 2022 фінансовому році США надали Україні \$6,3 млрд безпекової допомоги через програму USAI сімома траншами, а у 2023 фінансовому році – ще \$12,1 млрд вісьмома траншами (The Financial, 2024).

Уже станом на початок 2023 року загальний обсяг американської військової допомоги Україні сягнув безпрецедентних масштабів. За даними Державного департаменту США, на березень 2023 року США надали Україні понад \$66,5 млрд військової допомоги від початку повномасштабної війни (Standeford, 2025).

Усе це дає підстави стверджувати, що Сполучені Штати Америки стали найбільшим донором безпеки України в її новітній історії.

Однією з перших ініціатив США на підтримку України у 2022 р. стало відновлення механізму часів Другої світової війни – програми ленд-лізу. 9 травня 2022 року президент Джо Байден підписав Акт про оборонну допомогу демократії України – ленд-ліз 2022 (Vergun, 2022).

Цей закон тимчасово (до кінця фінансового року 2023) спростив процедури передачі Україні озброєнь, надавши президенту США розширені повноваження швидко постачати зброю і техніку у позику чи оренду без зайвих бюрократичних зволікань.

Хоча фактично основний обсяг допомоги надавався грантово (без оплати), сам акт ленд-лізу став важливим політичним символом рішучості США забезпечити Україну всім необхідним для самозахисту.

Важливим інструментом координації міжнародної військової підтримки України за лідерства США стало створення так званого «Рамштайнського формату» (Контактної групи з питань оборони України) (Fenbert, 2025).

Контактна група дозволила в оперативному режимі узгоджувати зусилля багатьох країн щодо надання озброєнь, уникати дублювання або прогалин у поставках, а також виробляти спільні рішення щодо підготовки українських військових за кордоном та нарощування власного виробництва потрібної техніки.

Незважаючи на значний обсяг військової допомоги та жорсткі санкції проти РФ, у 2022–2023 роках США та НАТО свідомо обмежували формат своєї підтримки України рамками колективної самооборони, аби уникнути прямого воєнного зіткнення з Росією. Згідно з міжнародним правом (ст.51 Статуту ООН), США та союзники діяли на запрошення України, допомагаючи їй здійснювати право на самооборону від збройної агресії. Водночас Захід утримувався від проголошення офіційних «гарантій безпеки» під час активної фази війни, таких як введення військ або закриття неба, пам'ятаючи про ядерний шантаж Кремля (VOA, 2025).

У результаті актуальні безпекові домовленості 2022–2023 рр. носили характер переважно односторонніх заходів підтримки (закони США про допомогу, рішення адміністрації про постачання зброї, координація союзників), які не були оформлені у вигляді нових двосторонніх договорів між Україною та США під час бойових дій.

Однак 12 липня 2023 року, на саміті НАТО у Вільнюсі, країни G7 (США, Велика Британія, Канада, Франція, Німеччина, Італія, Японія) спільно ухвалили «Спільну декларацію про підтримку України», яка стала політичним рамковим рішенням щодо гарантій безпеки. G7 задекларували зобов'язання забезпечувати довгострокову військову, розвідувальну, фінансову підтримку України, підвищувати її спроможність захищатися зараз і стримувати агресію в майбутньому, а також сприяти економічному відновленню та запровадженню санкцій проти агресора (Peters, Woolley, 2024).

Хоча ця декларація була багатосторонньою і мала політичний характер, її підписанти погодилися укласти з Україною двосторонні угоди, які конкретизують надані гарантії для зміцнення безпеки. Зокрема, кожна країна погодилася обговорити з Україною перелік конкретних довгострокових зобов'язань – постачання озброєнь, підтримка оборонної промисловості, тренування військових, кіберзахист, розвідка тощо – щоб створити мережу союзницьких зобов'язань навколо України (до її вступу в НАТО) (Bowen, 2024). В рамках цієї ініціативи протягом кінця 2023 – початку 2024 року Україна підписала низку двосторонніх безпекових декларацій та меморандумів з окремими державами (VOA, 2025).

Справжнім проривом для України стало підписання розширеної угоди зі Сполученими Штатами. 13 червня 2024 року, під час саміту G7 в Італії, президент Джо Байден і Володимир Зеленський підписали Двосторонню безпекову угоду між Україною та США строком на 10 років (Shalal, 2024).

Цей документ став найважливішим новітнім форматом безпекових домовленостей між країнами. Угода має форму виконавчої домовленості (Executive Agreement) і тому не потребує ратифікації Сенатом США (Bowen, 2024).

Вона розрахована на десятирічний період та в подальшому може бути пролонгована. В преамбулі сторони підтвердили відданість принципам Статуту ООН, повагу суверенітету й територіальної цілісності України в межах міжнародно визнаних кордонів, а також право України на самооборону (ст.51 Статуту ООН) (Shalal, 2024).

США чітко заявили, що майбутнє України – в НАТО, посиляючись на рішення саміту у Вільнюсі про те, що Україна стане членом Альянсу, коли нею будуть виконані всі умови (Peters, Woolley, 2024).

Відповідно, метою нової угоди стала підтримка України на шляху до НАТО та посилення її обороноздатності, щоб забезпечити мир на справедливих умовах

Двостороння безпекова угода між Україною та США, укладена в червні 2024 року, стала рамковим документом, що окреслює стратегічні напрями співпраці у сфері безпеки та оборони. Вона включає положення про спільну політику протидії агресії, механізми консультацій

на найвищому рівні у разі загрози Україні, а також пріоритети щодо оборонної підтримки – від розвитку спроможностей Збройних Сил України до контролю за використанням наданого озброєння, спільних тренувань, розвідки й протимінної діяльності.

Водночас угода прямо застерігає, що вона не є договором про взаємну оборону – тобто не зобов'язує США автоматично застосувати військову силу на захист України. Йдеться про політичне зобов'язання проводити консультації і надавати допомогу, яка узгоджуватиметься окремо.

Окрему увагу приділено відновленню економіки України, енергетичному сектору, реформам у сфері верховенства права, боротьбі з корупцією та цивільного контролю над безпечними структурами. Угода також передбачає координацію дій з конфіскації заморожених російських активів і притягнення Росії до відповідальності.

Документ включає положення про підтримку «Справедливого миру» на основі поваги до суверенітету України та міжнародного права. При цьому угода не є безстроковою: кожна сторона має право припинити її дію, попередивши іншу за шість місяців.

Двостороння декларація Україна–США про безпекове партнерство стала важливим етапом формалізації безпекового співробітництва між Україною та США, адаптованого до умов війни та повоєнного відновлення. Президент Володимир Зеленський назвав цю угоду «історичною» та оцінив її як своєрідний «міст» до майбутнього членства України в НАТО (Shalal, 2024).

Дійсно, угода покликана заповнити поточний «безпековий вакуум»: допоки Україна не є учасницею статті 5 Північноатлантичного договору, її безпека спиратиметься на двосторонні зобов'язання з боку ключового союзника – США – та інших партнерів, зокрема Великої Британії, Канади, країн ЄС тощо. Угода 2024 року базується на накопиченому досвіді співпраці й прямо зазначає, що розвиває положення Рамкової оборонної угоди та Хартії стратегічного партнерства, укладених у 2021 році.

Таким чином, у безпрецедентно короткі строки (2022–2024) формат безпекових домовленостей між Україною та США еволюціонував від просто декларованого «стратегічного партнерства» – до конкретизованого довгострокового безпекового пакту, що включає елементи гарантій та механізми практичної реалізації оборонної співпраці.

З точки зору міжнародного права, безпекові домовленості України та США належать до різних категорій нормативних актів – від політичних декларацій до міжнародних договорів. Будапештський меморандум 1994 р. був міжнародною угодою *sui generis*: хоча його підписали глави держав та він був офіційно зареєстрований як документ ООН, він не пройшов ратифікацію і не набув сили юридично зобов'язуючого договору (Будапештський меморандум, 1994).

Його часто характеризують як політичне зобов'язання або «меморандум про взаєморозуміння», що не містить механізму примусового виконання. Як зазначав дипломат Стівен Пайфер, Меморандум містив саме «запевнення» безпеки, а не «гарантії» – останні б означали зобов'язок військового втручання США, якого уникали (Pifer, 2014).

Відсутність чітких гарантій і санкцій за порушення стала однією з причин його неефективності: коли країна-агресорка порушила меморандум, Україна не мала правових інструментів вимагати військового захисту від США або Британії. Цей прецедент продемонстрував певну прогалину міжнародного права: держави можуть дати обіцянку поважати чийсь суверенітет, але без формального оборонного союзу ці запевнення у разі агресії виявляються недостатніми для стримування агресора.

Зовсім інший характер має новітня Декларація 2024 року і похідна від неї десятирічна угода. Хоча ця угода теж не є міждержавним договором в розумінні ст. 2 Віденської конвенції 1969 р. (оскільки не ратифікована, не створює взаємних зобов'язань щодо оборони) (Віденська конвенція про право міжнародних договорів, 1969), вона все ж оформлена письмово та підписана главами держав, тобто має ознаки міжнародної угоди політичного типу. В тексті прямо передбачено її реєстрацію в Секретаріаті ООН (стаття X) (Shalal, 2024), що відповідає вимогам ст. 102 Статуту ООН і додає їй легітимності на міжнародній арені. Водночас угода названа «декларацією» та «рамковою», а не «договірною угодою», щоб підкреслити її програмний, політико-стратегічний характер.

У правовому сенсі така домовленість є необов'язковою («м'яке право») для сторін – тобто її виконання ґрунтується на добрій волі урядів, а не на примусових механізмах. США спеціально ухилилися від формату, який вимагав би ратифікації Сенатом (для чого потрібна більшість у 2/3, чого важко досягти в нинішніх політичних умовах). Замість цього обрано гнучкий інструмент виконавчої угоди, який може швидко коригуватися сторонами (ст. VIII дозволяє вносити поправки за взаємною згодою) і навіть припинятися в разі необхідності (ст. XI – за 6 місяців після письмового повідомлення) (Shalal, 2024).

Тобто, формально жодна зі сторін не обмежена «юридичними путями»: якщо, приміром, нове політичне керівництво США раптово вирішить призупинити допомогу, воно може вийти з цієї угоди.

Як показав час, питання щодо гарантій підтримки України Сполученими Штатами Америки небезпідставно викликало занепокоєння в українській стороні. Зміна влади у США у 2025 році позначилась різкою зміною зовнішньої політики щодо України.

Інавгурація Дональда Трампа у січні 2025 року збіглася з критичним етапом російсько-української війни, коли Україні вкрай необхідними залишалися міжнародна солідарність і матеріальна підтримка. Натомість нова адміністрація різко змінила свій політичний курс.

Уже в лютому 2025 р. Сполучені Штати вперше приєдналися до росії (у компанії Білорусі та Північної Кореї) в голосуванні проти резолюції Генасамблеї ООН, що засуджувала розв'язання війни росією (Madhani, Miller, Mascaro, 2025).

Цей безпрецедентний крок поклав край єдності західних союзників у підтримці України та став сигналом, що Вашингтон більше не готовий автоматично стояти на захисті України на міжнародній арені. Експерти охарактеризували такий поворот як готовність «пожертвувати Україною» заради сумнівного швидкого миру.

Справді, президент Трамп відверто зрушив акцент із протидії агресору на тиск на жертву агресії – звинувачуючи Київ у затягуванні війни та вимагаючи від України піти на болючі поступки заради припинення бойових дій (Berry, 2025).

Згодом Вашингтон висунув вимогу аби Україна підписала угоду, що передає права на частину майбутнього видобутку критично важливих копалин (стратегічних мінеральних ресурсів) американській стороні – причому без надання чітких оборонних гарантій з боку США в обмін (Balmforth, Banco, Renshaw, 2025).

Такий суто транзакційний підхід різко контрастує з політикою адміністрації Джо Байдена, яка будувалася на принципах підтримки суверенітету й територіальної цілісності України та колективного стримування агресора. Відмова Трампа беззастережно підтримувати Київ створює нові загрози для безпеки України. Під великим питанням опинилися домовленості про довгострокову допомогу, досягнуті за попередньої адміністрації.

Перші кроки Дональда Трампа на посаді президента свідчать, що він не вважає себе зв'язаним жодними попередніми домовленостями й обіцянками щодо України. Це означає, що вже обмежені «гарантії» безпеки (на кшталт консультацій чи постачань озброєння) стають примарними. А перспектива вступу України до НАТО – ключова стратегічна мета Києва – за нових обставин відкладається на невизначений строк.

Адміністрація Трампа й раніше скептично ставилася до розширення НАТО, а тим більше до прийняття країни, що перебуває у стані війни. Відсутність чіткого шляху до членства в Альянсі позбавляє Україну найдієвішого механізму колективної безпеки, який надає ст.5 Вашингтонського договору. Натомість Київ теоретично міг би розраховувати на альтернативні гарантії з боку США – двосторонні домовленості чи статус основного союзника поза НАТО. Але такі гарантії також малоімовірні з огляду на небажання нової адміністрації США брати на себе довгострокові зобов'язання перед іншими державами. Таким чином, Україна ризикує залишитися сам-на-сам проти сильнішого агресора, що порушує сам дух колективної системи безпеки, закріпленої у Статуті ООН.

Не менш важливий аспект – дипломатичні ініціативи Вашингтона щодо врегулювання війни. Адміністрація Трампа демонстративно змістила фокус з багатосторонніх форматів (як-от платформи за участі ЄС, НАТО, ООН) до білатеральних перемовин з ключовими гравцями. Зокрема, Дональд Трамп заявив про намір домовлятися безпосередньо з Володимиром

Путіним про завершення війни, фактично відсторонивши саму Україну від визначення умов миру (Berry, 2025).

Адміністрація Трампа відкрито дала зрозуміти, що безпека Європи більше не є пріоритетом для Вашингтона, ставлячи під сумнів зобов'язання США в рамках НАТО та інших союзів.

З точки зору міжнародного права, така поведінка підриває принципи добросовісності союзницьких угод і може трактуватися як відмова від виконання взятих раніше політичних зобов'язань (хоча формально США не порушують договір, коли йдеться про Україну, оскільки, на відміну від союзників по НАТО, прямих юридичних зобов'язань щодо її оборони не мали).

Показово, що поки США фактично схиляють Україну до поступок, європейські лідери демонструють протилежну позицію. У день, коли американська делегація в ООН стала на бік росії, чільні європейські політики перебували в Києві, заявляючи про незмінну підтримку України (Fakhurdinova, 2025).

Однак Європа не має порівнянних із США військових спроможностей і політичної ваги: роки недофінансування оборони й енергетична залежність від російських ресурсів сильно ослабили європейців (Fakhurdinova, 2025).

Таким чином, нинішня стратегія Трампа створює розлом у єдиному раніше фронті Заходу. Для України це означає послаблення системи міжнародно-правових гарантій, на які вона покладалася.

У відповідь на нові виклики Київ був вимушений оперативно шукати шляхи збереження підтримки Вашингтона, зокрема, через укладення взаємовигідних економічних домовленостей. На цьому тлі виникла ініціатива укласти спеціальну угоду між Україною та США про спільний видобуток стратегічно важливих корисних копалин. Йдеться про такі ресурси, як рідкісноземельні елементи: літій, титан, графіт, уран, газ та інші корисні копалини, що мають критичне значення для високотехнологічних галузей і оборонної промисловості. Україна багата на такі ресурси – за даними урядових оцінок, в Україні є поклади 22 із 34 мінералів, визнаних ЄС критично важливими, зокрема значні запаси графіту (близько 20% світових), літію, титану, рідкісноземельних металів тощо (Balmforth, Banco, Renshaw, 2025).

Цей потенціал приваблює США, які прагнуть диверсифікувати джерела постачання стратегічної сировини та зменшити залежність від Китаю і росії.

Ідея ресурсної угоди полягає в тому, щоб залучити американський капітал і технології до розробки українських надр, а прибутки від цього частково спрямувати на погашення коловальних витрат США на допомогу Україні. З точки зору адміністрації Трампа, така «угода в обмін на підтримку» відповідає логіці справедливості щодо американського виборця: мовляв, вкладені в Україну гроші мають бути повернуті з прибутком американській стороні (Сисак, 2025).

Натомість українська влада сподівається, що угода покращить відносини з новою адміністрацією і «прокладе шлях до довгострокових зобов'язань США щодо безпеки» України (Aguilar, 2025).

Багато питань наразі викликають й подальші можливі кроки росії у зв'язку з розвитком ситуації навколо видобутку корисних копалин в Україні за участі США.

Так, речниця Міністерства закордонних справ росії Марія Захарова поставила під сумнів легітимність потенційної угоди, стверджуючи, що Володимир Зеленський пропонує Вашингтону ресурси, які Україна вже не контролює через зміну лінії фронту (Осборн, 2025). Відповідна заява вказує на спробу росії підірвати довіру до угоди, ставлячи під сумнів здатність України виконати її умови.

Президент росії також зробив низку заяв, які можна розцінювати як реакцію на можливу угоду. Він запропонував Дональду Трампу доступ до мінеральних ресурсів, що знаходяться на окупованих росією територіях України. Крім того, путін висловив готовність рф співпрацювати зі Сполученими Штатами у розробці родовищ критично важливих мінералів, включаючи ті, що розташовані на окупованих українських територіях. В інтерв'ю російським ЗМІ він заявив, що росія має значно більші запаси рідкоземельних металів, ніж Україна, та висловив готовність до співпраці з американськими компаніями у цій галузі, зокрема на «нових територіях», як росія називає окуповані частини України. Ці пропозиції можуть розглядатися

як спроба РФ перехопити ініціативу та запропонувати США альтернативний варіант співпраці, потенційно обходячи Україну (Осборн, 2025).

З огляду на заяви Путіна про готовність співпрацювати з США у сфері видобутку корисних копалин, російські ЗМІ, ймовірно, будуть просувати ідею про те, що росія є більш надійним та вигідним партнером для Сполучених Штатів у цьому питанні.

Крім того, російські медіа, ймовірно, будуть порушувати питання про те, чи справді Україна контролює заявлені запаси корисних копалин, особливо ті, що розташовані в зонах бойових дій або на окупованих територіях. Все це може бути використано для того, щоб поставити під сумнів практичну цінність такої угоди для США та підкреслити нестабільність ситуації в Україні.

Міжнародні новинні агентства та аналітичні центри також висвітлювали можливу реакцію країни-агресорки на угоду між Україною та США з різних точок зору. Більшість аналітиків сходяться на думці, що РФ розцінюватиме посилення економічної присутності США в Україні як прямий виклик своїм інтересам у регіоні. Потенційна угода може бути сприйнята Москвою як крок до подальшої інтеграції України із Заходом, що суперечить її імперським цілям (Aguilar, 2025).

Не виключено, що РФ може вдаватися до різних заходів у відповідь на укладення такої угоди. Одним з можливих сценаріїв є ескалація військових дій на території України, особливо в районах, де розташовані родовища корисних копалин. Росія також може посилити дипломатичний тиск на Україну та США, намагаючись зірвати або переглянути умови угоди.

Спробуємо розглянути цю потенційну угоду крізь призму міжнародного права, економічної безпеки та можливих гарантій, а також окремо проаналізувати позитивні і негативні сценарії та юридичні аспекти реалізації домовленостей.

Відповідно до загальноvizнаних норм міжнародного права, надра і природні ресурси на території держави є об'єктом її виключного суверенітету. Принцип постійного суверенітету над природними ресурсами, закріплений у резолюції Генасамблеї ООН № 1803 (XVII) від 1962 р., підтверджує право держави вільно розпоряджатися своїми природними багатствами в інтересах національного розвитку. Отже, будь-яка домовленість з іноземною державою чи компанією щодо видобутку копалин не повинна позбавляти Україну суверенного контролю над цими ресурсами. З представлених у ЗМІ деталей випливає, що планована угода матиме форму рамкової угоди про співробітництво у видобутку та інвестуванні, а не концесії з переданням власності на надра. Зокрема, обговорюваний проект передбачає створення Спільного інвестиційного фонду реконструкції, куди Україна відраховуватиме 50% доходів від майбутньої монетизації державних корисних копалин (включно з нафтою, газом та іншими матеріалами) (VOA, 2025).

Ці відрахування триватимуть, доки сумарний внесок не досягне певного рівня – називається сума в \$500 млрд, яку США буцімто бажають отримати як повернення раніше наданої допомоги (VOA, 2025).

Накопичені в фонді кошти реінвестуватимуться в проекти розвитку та відбудови України. З боку США, як повідомляється, надаватиметься довгострокове фінансування, спрямоване на створення «стабільної та економічно процвітаючої України».

Формально такий механізм означає спільне управління прибутками від ресурсів, але не передачу США права власності на самі копалини – вони лишаються власністю українського народу. Проте існує тонка межа між партнерством і втратою економічної автономії. Якщо угода була прийнята під сильним зовнішнім тиском, постає питання про її легітимність. Вже раніше згаданий Будапештський меморандум (ст.3) прямо забороняє США та іншим гарантам вдаватися до економічного примусу України задля власної вигоди.

Відтепер умови фактично диктуються обставинами: Україна змушена розглядати передачу значної частини своїх майбутніх ресурсних доходів, щоб не втратити військову підтримку. Окремі правники звертають увагу, що Віденська конвенція про право міжнародних договорів (1969) визнає недійсними договори, укладені під примусом шляхом погрози силою (ст.51–52) (Віденська конвенція про право міжнародних договорів, 1969).

У даному випадку важко кваліфікувати дії США як прямий «примус силою» – збройну загрозу Україні створює саме росія, а не США. Втім, ультимативна вимога економічних по-

ступок в обмін на життєво необхідну оборонну допомогу створює прецедент небезпечного поєднання безпеки й комерції. У міжнародно-правовому сенсі, щоб угода була стійкою, вона повинна виглядати як добровільне партнерство двох суверенних держав, а не як угода, нав'язана слабшій стороні під тиском. Важливо, що останній оприлюднений проект угоди не містить прямих гарантій безпеки США Україні – саме тієї умови, на якій наполягав Київ (Гонгадзе, 2025).

Натомість документ оперує загальними формулами про прагнення бачити Україну «вільною, суверенною та захищеною», не беручи на себе конкретних зобов'язань

Поки що ключові параметри – частка США у фонді, форма доступу до родовищ, обсяги інвестицій – залишаються для деталізації в наступних угодах

Таким чином, можлива ресурсна угода США-Україна – це міжсекторальний прецедент, що поєднує питання міжнародного права, безпеки та економіки. Вона здатна одночасно зміцнити матеріальну основу української безпеки (через інвестиції й прив'язування інтересів США до України), але водночас поставити нові складні питання для суверенітету України та справедливості міжнародних відносин. Її успіх залежатиме від того, наскільки майстерно Україна зможе використати правові інструменти для захисту своїх національних інтересів та гарантування, що партнерство зі США залишатиметься взаємовигідним, добровільним і спрямованим на досягнення спільної перемоги – як на полі бою, так і в економічному розвитку.

З точки зору теорії міжнародних відносин, новий курс Сполучених Штатів Америки можна розцінити як повернення до реалістичної «великодержавної» політики, де сила та угоди великих гравців мають пріоритет над правами менших держав. Безпекове становище України у 2025 році значно ускладнилося: правові гарантії розмиваються, військова підтримка стає умовною, а дипломатичний простір для відстоювання своїх інтересів звужується. Безумовно, що це є викликом існуючому міжнародно-правовому порядку, заснованому на нормах непопорушності безпеки та невизнання насильницьких захоплень територій.

Таким чином, Україна та США пройшли складний шлях від розпливчастих обіцянок безпеки початку 1990-х до глибокого стратегічного партнерства у 2020-х роках. Історичний аналіз показує, що ранні домовленості (на кшталт Будапештського меморандуму) не забезпечили надійного механізму захисту українського суверенітету – у критичний момент 2014 року формальні «гаранти» не змогли запобігти порушенню цих гарантій агресором. Втім, досвід тих років став важливим уроком і стимулом для вибудови нових підходів. Формат безпекових домовленостей Україна-США (2022-2024) ґрунтувався на принципово інших засадах: замість одних лише декларацій про повагу до суверенітету він включав конкретні дії з посилення обороноздатності – масштабну військову допомогу, спільні тренування, обмін розвідданими, санкційний тиск на агресора. США фактично стали основним стовпом, що підтримує українську безпеку, інвестуючи значні ресурси у гарантування спроможності України захистити себе. Укладені в 2022-2024 роках двосторонні документи – Спільні заяви, Хартія, Декларація G7, двостороння угода – створили рамкову архітектуру безпеки, якої не існувало раніше поза НАТО.

З іншої сторони президентство Дональда Трампа з 2025 року створює нову стратегічну реальність для України, в якій гарантії безпеки мають виборюватися заново. З точки зору міжнародного права, відхід США від ролі лідера колективної підтримки України підриває усталені механізми стримування агресії та ставить під сумнів силу попередніх домовленостей. Фактично, світ опинився перед випробуванням: чи здатні принципи суверенної рівності й невтручання вистояти, коли одна з провідних держав світу обирає шлях суто силової «Realpolitik». Для України це означає необхідність активізувати роботу на дипломатичному фронті, залучаючи альтернативних гарантів безпеки (ЄС, окремі європейські країни, посилюючи власні Збройні сили) і намагаючись утримати США в орбіті своїх партнерів через формування спільних інтересів. Угода про стратегічні природні ресурси є прикладом такого нестандартного ходу – коли геополітичний союз скріплюється економічною співпрацею. Проте її вплив може бути неоднозначним. За сприятливого розвитку подій, ця угода могла б забезпечити Україні значні інвестиції, прискорити післявоєнне відновлення і фактично залучити США до довгострокового «кураторства» української стабільності, оскільки американська сторона матиме прямий матеріальний інтерес у мирі та процвітанні в Україні. Можливо,

вона навіть стане трампліном до формалізації нових безпекових зобов'язань, компенсуючи відсутність негайної перспективи членства в НАТО. Натомість ризики полягають у тому, що Україна може поставити під удар частину свого суверенітету і втратити маневреність у внутрішній та зовнішній політиці: домовленості, досягнуті під тиском обставин, важко буде змінити згодом.

Для того щоб мінімізувати відповідні ризики, необхідно від самого початку закласти правильні юридичні рамки. Мають бути чітко прописані взаємні зобов'язання сторін (включно з бажаними для України безпековими гарантіями або принаймні механізмами екстрених консультацій і допомоги); забезпечено прозорість і підзвітність реалізації угоди; необхідно передбачити гнучкість на випадок зміни ситуації (наприклад, пункт про можливий перегляд умов через кілька років); узгоджені домовленості з міжнародним правом та українським законодавством, щоб угода стала міцною і юридично бездоганною. Безпекознавчий аналіз підказує, що міцна безпека держави спирається не лише на договори і союзи, але й на власні спроможності та диверсифіковані альянси. Відтак, Україні варто розглядати ресурсну угоду не як заміну традиційних безпекових гарантій, а радше як доповнення до них. У складних умовах 2025 року українська дипломатія і правнича спільнота мають діяти проактивно: використовувати всі доступні інструменти міжнародного права для притягнення агресора до відповідальності, домагатися виконання вже наданих Україні запевнень (з боку США та інших держав), а також творчо формувати нові механізми підтримки, такі як згадане стратегічне партнерство в сфері копалин. Лише такий всебічний підхід дозволить перетворити потенційно вразливу ситуацію на нові можливості для зміцнення суверенітету і безпеки України у довгостроковій перспективі.

Література

- Гонгадзе М. Плюси й мінуси домовленостей щодо надр. (n.d.). Радіо Свобода. 2025. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/bezpeka-ukrayina-plyusy-minusy-uhody-nadra/33330382.html>
- Сисак І. Нові деталі угоди про корисні копалини. (n.d.). Радіо Свобода. 2025. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/novi-detali-uhody-pro-korysni-kopalyny/33325843.html>
- Aguiar P. Аналіз угоди між США та Україною щодо критично важливих мінералів. (n.d.). Geopolitical Monitor. 2025. URL: <https://www.geopoliticalmonitor.com/breaking-down-the-us-ukraine-critical-minerals-agreement>
- Balmforth T., Banco E., Renshaw J. Zelenskyy plans travel to U.S. to meet Trump over minerals deal. (n.d.). Reuters. 2025. URL: <https://www.reuters.com/world/zelenskiy-plans-travel-us-meet-trump-minerals-deal-sources-say-2025-02-25/>
- Berry O. Trump's peace plan on Ukraine. (n.d.). Council on Foreign Relations. 2025. URL: <https://www.cfr.org/blog/presidents-inbox-recap-trumps-peace-plan-ukraine>
- Bowen S. U.S.-Ukraine security agreement. Congress.gov. 2024. URL: https://www.congress.gov/crs_external_products/IN/PDF/IN12385/IN12385.1.pdf
- Cameron H. Ukraine minerals deal could be Trump's first big win-or a fiasco. Newsweek. 2025. URL: <https://www.newsweek.com/ukraine-minerals-deal-trump-first-big-win-fiasco-failure-war-2037048>
- Dickinson P. New US-Ukraine charter underlines American commitment to Ukrainian security. Atlantic Council. 2021. URL: <https://www.atlanticcouncil.org/blogs/ukrainealert/new-us-ukraine-charter-underlines-american-commitment-to-ukrainian-security>
- Fakhurdinova M. Five concerns over U.S.-Ukraine minerals deal. CEPA. 2025. URL: <https://cepa.org/article/five-concerns-over-us-ukraine-minerals-deal>
- Fenbert A. End war 'as quickly as possible': U.S. defense secretary outlines Ramstein aims. The Kyiv Independent. 2025. URL: <https://kyivindependent.com/end-war-as-quickly-as-possible-us-defense-secretary-outlines-ramstein-aims>
- Madhani A., Miller Z., Mascaro L. Trump pause of U.S. military aid adds pressure for Zelenskyy to seek end of war. PBS NewsHour. 2025. URL: <https://www.pbs.org/newshour/world/trump-pause-of-u-s-military-aid-adds-pressure-for-zelenskyy-to-seek-end-of-war>
- Osborn A. Russia advances on Ukraine's critical minerals as Trump talks of a deal. KFGO. 2025. URL: <https://kfgo.com/2025/02/19/analysis-russia-advances-on-ukraines-critical-minerals-as-trump-talks-of-a-deal>
- Peters G., Woolley J.T. Biden-Zelenskyy joint statement after Vilnius Summit. The American Presidency Project. 2024. URL: <https://www.presidency.ucsb.edu/documents/joint-statement-president-biden-and-president-volodymyr-zelenskyy-ukraine-bilateral>

- Pifer S. The trilateral process: The United States, Ukraine, Russia and nuclear weapons. Brookings. 2011. URL: <https://www.brookings.edu/articles/the-trilateral-process-the-united-states-ukraine-russia-and-nuclear-weapons>
- Pifer S. Why care about Ukraine and the Budapest Memorandum? Brookings. 2014. URL: <https://www.brookings.edu/articles/why-care-about-ukraine-and-the-budapest-memorandum>
- Shalal A. U.S., Ukraine ink 10-year defense agreement. Reuters. 2024. URL: <https://www.reuters.com/world/us-ukraine-ink-10-year-defense-agreement-billed-nato-precursor-2024-06-13>
- Standeford D. U.S. pauses \$69 billion Ukraine aid. SSJ News. 2025. URL: <https://www.ssj.news/p/us-pauses-69-billion-ukraine-aid>
- The Financial. Ukraine to receive over \$1 billion in 6th aid package from IMF. The FINANCIAL. 2024. URL: <https://finchannel.com/ukraine-to-receive-over-1-billion-in-6th-aid-package-from-imf/123574/world-2/2024/11>
- U.S. Department of Defense. US-Ukraine Strategic Defense Framework. 2021. URL: <https://media.defense.gov/2021/Aug/31/2002844632/-1/-1/0/US-UKRAINE-STRATEGIC-DEFENSE-FRAMEWORK.PDF>
- Vergun D. Biden signs Lend-Lease Act to supply more security assistance to Ukraine. U.S. Department of Defense. 2022. URL: <https://www.defense.gov/News/News-Stories/Article/article/3025302/biden-signs-lend-lease-act-to-supply-more-security-assistance-to-ukraine>
- VOA. Rare minerals: Ukraine and USA. Голос Америки. n.d. URL: <https://www.holosameryky.com/a/rare-minerals-ukraine-usa/7977972.html>
- VOA. Ukraine Defense Contact Group to Hold One Last Meeting. VOA News. n.d. URL: <https://www.voanews.com/a/ukraine-defense-contact-group-to-hold-one-last-meeting/7923847.html>
- Wikipedia. Ukraine-United States relations. Wikipedia. n.d. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Ukraine-United_States_relations
- Віденська конвенція про право міжнародних договорів, м. Відень, 23 травня 1969 р. Офіційний вісник України. n.d. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_118#Text
- Меморандум про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї (Будапештський меморандум), м. Будапешт, 5 грудня 1994 р. Офіційний вісник України. n.d. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/998_158#Text
- Хартія про стратегічне партнерство між Україною та Сполученими Штатами Америки від 19.12.2008 р. Офіційний вісник України. n.d. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/840_140#Text

References

- Gongadze, M. (2025). Plusy i minusy domovenostei shchodo nadr [Pros and cons of agreements on subsoil use]. Radio Svoboda. Retrieved from <https://www.radiosvoboda.org/a/bezpeka-ukrayina-plyusy-minusy-uhody-nadra/33330382.html> [in Ukrainian].
- Sysak, I. (2025). Novi detali uhody pro korysni kopalyny [New details of the minerals agreement]. RadioSvoboda. Retrieved from <https://www.radiosvoboda.org/a/novi-detali-uhody-pro-korysni-kopalyny/33325843.html> [in Ukrainian].
- Aguiar, P. (2025, February 28). Analiz uhody mizh SSHA ta Ukrainoiu shchodo krytychno vazhlyvykh mineraliv [Analysis of the U.S.-Ukraine agreement on critical minerals]. Geopolitical Monitor. Retrieved from <https://www.geopoliticalmonitor.com/breaking-down-the-us-ukraine-critical-minerals-agreement>
- Balmforth, T., Banco, E., & Renshaw, J. (2025). Zelenskyy plans travel to U.S. to meet Trump over minerals deal. Reuters. Retrieved from <https://www.reuters.com/world/zelenskiy-plans-travel-us-meet-trump-minerals-deal-sources-say-2025-02-25/>
- Berry, O. (2025). Trump's peace plan on Ukraine. Council on Foreign Relations. Retrieved from <https://www.cfr.org/blog/presidents-inbox-recap-trumps-peace-plan-ukraine>
- Bowen, S. (2024). U.S.-Ukraine security agreement. Congress.gov. Retrieved from https://www.congress.gov/crs_external_products/IN/PDF/IN12385/IN12385.1.pdf
- Cameron, H. (2025). Ukraine minerals deal could be Trump's first big win—or a fiasco. Newsweek. Retrieved from <https://www.newsweek.com/ukraine-minerals-deal-trump-first-big-win-fiasco-failure-war-2037048>
- Dickinson, P. (2021). New US-Ukraine charter underlines American commitment to Ukrainian security. Atlantic Council. Retrieved from <https://www.atlanticcouncil.org/blogs/ukrainealert/new-us-ukraine-charter-underlines-american-commitment-to-ukrainian-security>
- Fakhurdinova, M. (2025). Five concerns over U.S.-Ukraine minerals deal. CEPA. Retrieved from <https://cepa.org/article/five-concerns-over-us-ukraine-minerals-deal>
- Fenbert, A. (2025). End war 'as quickly as possible': U.S. defense secretary outlines Ramstein aims. The Kyiv Independent. Retrieved from <https://kyivindependent.com/end-war-as-quickly-as-possible-us-defense-secretary-outlines-ramstein-aims>

- Madhani, A., Miller, Z., & Mascaro, L. (2025). Trump pause of U.S. military aid adds pressure for Zelenskyy to seek end of war. PBS NewsHour. Retrieved from <https://www.pbs.org/newshour/world/trump-pause-of-u-s-military-aid-adds-pressure-for-zelenskyy-to-seek-end-of-war>
- Memorandum pro harantii bezpeky uzv'iazku z pryednanniam Ukrainy do Dohovoru pro nerospovsiudzhennia yadernoi zbroi (Budapeshtskiy memorandum), m. Budapesht, 5 hrudnia 1994 r. (n.d.). Ofitsiyni visnyk Ukrainy. Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/998_158#Text [in Ukrainian].
- Osborn, A. (2025). Russia advances on Ukraine's critical minerals as Trump talks of a deal. KFGO. Retrieved from <https://kfgo.com/2025/02/19/analysis-russia-advances-on-ukraines-critical-minerals-as-trump-talks-of-a-deal>
- Peters, G., & Woolley, J. T. (2024). Biden-Zelenskyy joint statement after Vilnius Summit. The American Presidency Project. Retrieved from <https://www.presidency.ucsb.edu/documents/joint-statement-president-biden-and-president-volodymyr-zelenskyy-ukraine-bilateral>
- Pifer, S. (2011). The trilateral process: The United States, Ukraine, Russia and nuclear weapons. Brookings. Retrieved from <https://www.brookings.edu/articles/the-trilateral-process-the-united-states-ukraine-russia-and-nuclear-weapons>
- Pifer, S. (2014). Why care about Ukraine and the Budapest Memorandum? Brookings. Retrieved from <https://www.brookings.edu/articles/why-care-about-ukraine-and-the-budapest-memorandum>
- Shalal, A. (2024). U.S., Ukraine ink 10-year defense agreement. Reuters. Retrieved from <https://www.reuters.com/world/us-ukraine-ink-10-year-defense-agreement-billed-nato-precursor-2024-06-13>
- Standeford, D. (2025). U.S. pauses \$69 billion Ukraine aid. SSJ News. Retrieved from <https://www.ssj.news/p/us-pauses-69-billion-ukraine-aid>
- The Financial. (2024). Ukraine to receive over \$1 billion in 6th aid package from IMF. The FINANCIAL. Retrieved from <https://finchannel.com/ukraine-to-receive-over-1-billion-in-6th-aid-package-from-imf/123574/world-2/2024/11>
- U.S. Department of Defense. (2021). US-Ukraine Strategic Defense Framework. Retrieved from <https://media.defense.gov/2021/Aug/31/2002844632/-1/-1/0/US-UKRAINE-STRATEGIC-DEFENSE-FRAMEWORK.PDF>
- U.S. Department of Defense. (2022). Biden signs Lend-Lease Act to supply more security assistance to Ukraine (D. Vergun, Author). Retrieved from <https://www.defense.gov/News/News-Stories/Article/article/3025302/biden-signs-lend-lease-act-to-supply-more-security-assistance-to-ukraine>
- VOA. (n.d.). Rare minerals: Ukraine and USA. Voice of America. Retrieved from <https://www.holosameryky.com/a/rare-minerals-ukraine-usa/7977972.html>
- VOA. (n.d.). Ukraine Defense Contact Group to Hold One Last Meeting. VOA News. Retrieved from <https://www.voanews.com/a/ukraine-defense-contact-group-to-hold-one-last-meeting/7923847.html>
- Wikipedia. (n.d.). Ukraine-United States relations. Wikipedia. Retrieved from https://en.wikipedia.org/wiki/Ukraine-United_States_relations
- Viedenska konventsiiia pro pravo mizhnarodnykh dohovoriv, m. Viden, 23 travnia 1969 r. (n.d.). Ofitsiyni visnyk Ukrainy. Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_118#Text [in Ukrainian].
- Khartiia pro stratehichne partnerstvo mizh Ukrainoiu ta Spoluchenymy Shtatamy Ameryky vid 19.12.2008 r. (n.d.). Ofitsiyni visnyk Ukrainy. Retrieved from https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/840_140#Text [in Ukrainian].

Анотація

Пилипенко В. П. Україна–США: поточний формат безпекових домовленостей. – Стаття.

У науковій публікації здійснено комплексний аналіз еволюції безпекових домовленостей між Україною та Сполученими Штатами Америки від моменту проголошення незалежності України до сучасного періоду, з особливим акцентом на події 2022–2025 років. Простежено ключові етапи розвитку двосторонніх відносин у сфері безпеки, починаючи з Будапештського меморандуму 1994 року і завершуючи підписанням Двосторонньої безпекової угоди 2024 року. Остання стала важливою віхою у формалізації стратегічного партнерства між державами та визначила новий формат співпраці у сфері оборони, військової допомоги, спільних тренувань, обміну розвідданими, а також післявоєнного відновлення.

Розглянуто правовий статус домовленостей, їх обов'язковість, механізми реалізації та відповідність міжнародному праву. Особливу увагу приділено динаміці зовнішньої політики США після інавгурації президента Дональда Трампа у 2025 році, яка спричинила перегляд попередніх безпекових зобов'язань і створила нові виклики для національної безпеки України. Досліджено появу ініціативи щодо укладення двосторонньої українсько-американської угоди про спільний видобуток стратегічних корисних копалин як інструменту економічного партнерства та політичного впливу. Проаналізовано потенційні наслідки цієї угоди для економічної та оборонної безпеки України, включно з можливи-

ми юридичними ризиками обмеження державного суверенітету в умовах асиметрії сил. У публікації використано міждисциплінарний підхід, що поєднує міжнародно-правовий аналіз, безпекознавство та елементи геополітики, що дозволяє комплексно оцінити сучасний стан і перспективи безпекового співробітництва Україна–США.

Ключові слова: безпекові домовленості, Україна–США, стратегічне партнерство, міжнародне право, військова допомога, російська агресія, корисні копалини, гарантії безпеки.

Summary

Pylypenko V. P. Ukraine–USA: the current framework of security arrangements. – Article.

This academic paper presents a comprehensive analysis of the evolution of security arrangements between Ukraine and the United States from Ukraine's declaration of independence to the present day, with a particular focus on the period from 2022 to 2025. The study traces key milestones in bilateral security cooperation, beginning with the 1994 Budapest Memorandum and culminating in the signing of the 2024 Bilateral Security Agreement. This agreement marked a pivotal moment in the formalization of the strategic partnership between the two nations, establishing a new framework for defense collaboration, military assistance, joint training, intelligence sharing, and post-war recovery.

The paper examines the legal status of the agreements, their binding nature, implementation mechanisms, and compliance with international law. Special attention is paid to the shift in U.S. foreign policy following the inauguration of President Donald Trump in 2025, which triggered a reassessment of previously assumed security commitments and introduced new challenges to Ukraine's national security. The emergence of a new initiative to conclude a bilateral U.S.–Ukraine agreement on the joint extraction of strategic mineral resources is analyzed as a tool of both economic partnership and geopolitical leverage. The potential implications of such an agreement for Ukraine's economic and defense security are explored, including legal risks to national sovereignty under changing geopolitical conditions. The study employs an interdisciplinary approach, integrating perspectives from international law, security studies, and geopolitics to provide a nuanced assessment of the current state and future prospects of U.S.–Ukraine security cooperation.

Key words: security arrangements, Ukraine–USA, strategic partnership, international law, military assistance, Donald Trump, mineral resources, security guarantees.